

חֲדָשִׁיכֶם וּתְקַעְתֶּם בַּחֲצֹצְרוֹת עַל עֲלֵתֵיכֶם וְעַל זְבָחֵי שְׁלָמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם לְזָכְרוֹן לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם" (במדבר י"י).

אולם דחו זאת, כי תקיעות כל השנה הן בחצוצרות, אבל תקיעת שופר היא רק בראש השנה, ואם כן אצל כולם ראש השנה הוא יום אחד של תרועה בשופר.

ומסקנת הסוגיה, שהסברא לפטור כהנים ולוים מתקיעת שופר של ראש השנה, כי הוקשה תקיעה זו לתקיעת יום הכפורים של יובל, ותקיעת יום הכפורים של יובל שייכת בישראלים יותר מבכהנים ולוים, שכן כהנים ולוים שהקדישו שדה אחוזה, גואלים אותו לעולם, [ואינם כישראלים שבהגיע היובל הבית נחלט לכהנים ואינו חוזר לבעלים].

אלא שלא הופקעו כהנים ולוים מתקיעת יובל לגמרי, שהרי שדות שמכרו או קנו מחוץ לאלפיים של עריהם, חוזרים ביובל לבעלים. וכן בתים שמכרו בעריהם, חוזרים להם ביובל, [ובזה שייך בהם היובל יותר מישראלים, שאצלם בתי ערי חומה אינם חוזרים], ומאחר שתקיעת יובל שייכת בהם, גם בתקיעת ראש השנה הם חייבים^א.

ברכות שאדם מוציא את חבריו

א. ברכות המצוות.

כלל בידינו, כל ישראל ערבים זה לזה, ולכן, כל דבר שאחד מישראל חייב בו, כולם ערבים בעבורו לקיימו, ולפיכך, כל ברכות המצוות, שהם חובה, **אף מי שכבר יצא ידי חובתו, מברך שוב להוציא את מי שעדיין לא יצא, שהרי כל זמן שלא יצא, גם זה שיצא ערב על כך, ונחשב כמי שלא יצא.**

ב. ברכות הנהנין.

ברכות הנהנין [שמברכים קודם אכילה או שאר הנאות], אינן חובה, שכן הן באות על הנאה, ואין חובה להנות, אלא שאם רוצה להנות, עליו לברך תחילה. ומאחר שאינן חובה, אין כאן ערבות, **ואין מברך אלא הנצרך לברך, כלומר, זה שרוצה לאכול לחם או לשתות יין, אבל אחר שאינו צריך לברך, אינו מברך להוציא את זה שצריך לברך. ולכן אין אדם מברך להוציא את אורחיו בברכת הנהנין אלא אם כן אוכל עימהם.**

^א ויש גורסים שכהנים לויים שייכים בתקיעת יובל, כי לא הופקעו משמיטת כספים. ורש"י דחה גרסה זו. וגם התוסי' כתבו מה ענין השמיטת כספים אצל יובל, הא בהדיא תנא בספרי בפרשת ראה, דשביעית משמטת כספים, ואין יובל משמט כספים ... [ע"י תוסי'].